

Σήκω, πλάσμα δικό μου! (Άγιος Έπιφάνιος Κύπρου)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Μυστήρια τῶν μυστηρίων ἀπόκρυφα! Δυὸ κρυφοὶ μαθητὲς ἔρχονται νὰ κρύψουν σὲ τάφο τὸν Ἰησοῦ, διδάσκοντας μὲ τὴ δική τους ἀπόκρυψη τὸ κρυμμένο στὸν ἄδη μυστήριο τοῦ κρυμμένου στὴ σάρκα Θεοῦ. Καὶ ξεπερνοῦσαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο στὴ διάθεση γιὰ τὸ Χριστό· ὁ Νικόδημος ἀπὸ τὴ μία γενναιόδωρος στὴ σμύρνα καὶ τὴν ἄλλη, κι ὁ Ἰωσήφ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀξιέπαινος γιὰ τὴν τόλμη καὶ τὸ θάρρος του

ἀπέναντι στὸν Πιλάτο.

Ὁ Ἰωσήφ παρουσιάσθηκε στὸν Πιλάτο τοῦ ζήτησε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ καὶ τοῦ εἶπε:
Κάτι ἀσήμαντο, κάτι πού ὄλοι τὸ θεωροῦν μικρό ἦρθα νά σοῦ ζητήσω, ἄρχοντά
μου. Δῶσ' μου νά θάψω τὸ νεκρὸ σῶμα Ἐκείνου πού καταδίκασες (σέ θάνατο),
τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου,
τοῦ Ἰησοῦ τοῦ φτωχοῦ,
τοῦ Ἰησοῦ τοῦ ἄστεγου,
τοῦ Ἰησοῦ τοῦ γυμνοῦ,
τοῦ Ἰησοῦ τοῦ περιφρονημένου,
τοῦ Ἰησοῦ τοῦ γιοῦ ἑνὸς μαραγκοῦ,
τοῦ Ἰησοῦ τοῦ δέσμιου,
τοῦ Ἰησοῦ τοῦ παρατημένου στό ὑπαιθρο,
τοῦ Ἰησοῦ τοῦ ξένου καὶ ἀγνώριστου ἀνάμεσα στοὺς ξένους καὶ καταφρονημένου
καί, κοντά σ' ὄλα αὐτά, κρεμασμένου (στό Σταυρό).

Γιὰ ἕναν νεκρὸ σέ παρακαλῶ,
πού ἀδικήθηκε ἀπ' ὄλους,
πού προδόθηκε ἀπό μαθητή,
πού ἐγκαταλείφθηκε ἀπό φίλους,
πού διώχθηκε ἀπό ἀδελφούς,
πού χαστουκίστηκε ἀπό δοῦλο.
Γιὰ ἕναν νεκρὸ σέ ἐκλιπαρῶ,
καταδικασμένο ἀπ' αὐτούς πού ὁ ἴδιος ἐλευθέρωσε ἀπ' τή σκλαβιά,
ποτισμένο ξύδι ἀπ' αὐτούς πού ὁ ἴδιος ἔθρεψε,
πληγωμένο ἀπ' αὐτούς πού ὁ ἴδιος γιάτρεψε,
παρατημένο ἀπ' τούς μαθητές Του καὶ στερημένο τήν ἴδια τή μάνα Του.

Γιὰ ἕναν νεκρὸ σέ ἱκετεύω, ἄρχοντά μου,
Αὐτόν τόν ἄστεγο πού κρέμεται στό ξύλο (τοῦ Σταυροῦ).
Γιατί δέν ἔχει κανένα νά τοῦ συμπαρασταθεῖ πάνω στή γῆ,
οὔτε πατέρα, οὔτε φίλο, οὔτε μαθητή, οὔτε συγγενῆ, οὔτε κάποιον γιὰ νά Τόν
θάψει.

Μόνος εἶναι, τοῦ μόνου Πατέρα μονογενῆς Υἱός, Θεός στὸν κόσμο, κι ἄλλος
κανένας

* * *

Άραγε, Ἰωσήφ, ζητώντας Τον καί παίρνοντάς Τον, ξέρεις τάχα Ποιόν πῆρες;
Άραγε, πλησιάζοντας στό Σταυρό καί κατεβάζοντας τόν Ἰησοῦ, ξέρεις τάχα Ποιόν
βάσταξες;
Άν πραγματικά ξέρεις Ποιόν κρατᾶς, τώρα ἔχεις γίνει πλούσιος! Γιατί πῶς ἀλλιῶς
κάνεις τούτη τή θεόσωμη καί τόσο φρικτή κηδεία;
Ἀξιέπαινος εἶναι ὁ πόθος σου, μά πιά ἀξιέπαινη τῆς ψυχῆς σου ἡ διάθεση.
Δέν τρέμεις, ἄραγε, καθώς σηκώνεις στά χέρια σου, Αὐτόν πού τρέμουν τά
Χερουβείμ;
Μέ πόσο φόβο, ἀλήθεια, βγάζεις ἀπό τό θεϊκό αὐτό σῶμα τό λίγο ροῦχο πού τό
σκεπάζει;
Καί μέ πόση εὐλάβεια, βέβαια, χαμηλώνεις τά μάτια σου, καθώς τρομάζεις ν᾽
ἀτενίσεις τή σωματική φύση τοῦ ὑπερφυσικοῦ Θεοῦ;

Πές μου, Ίωσήφ,

θάβεις, ἄραγε, – καί πρός τήν ἀνατολή στραμμένο τόν νεκρό,- πού εἶναι ἡ Ἀνατολή τῶν ἀνατολῶν;

Σφαλίζεις, ἄραγε, μέ τά δάχτυλά σου, – ὅπως κάνουμε στούς νεκρούς,- καί τά μάτια τοῦ Ἰησοῦ, πού μέ τ' ἄχραντο δάχτυλό Του ἄνοιξε τά μάτια τοῦ τυφλοῦ;

Κλείνεις, ἄραγε, καί τό στόμα Ἐκείνου, πού ἄνοιξε τό στόμα τοῦ κωφάλαλου;

Λυγίζεις, ἄραγε, καί τά χέρια Ἐκείνου, πού τέντωσε τά παράλυτα χέρια;

Μήπως καί τά πόδια δένεις, ὅπως κάνουμε στούς νεκρούς, Ἐκείνου, πού ἔκανε νά βαδίζουν τά παράλυτα πόδια;

Σηκώνεις, ἄραγε, καί πάνω σέ νεκροκρέβατο Ἐκεῖνον, πού πρόσταξε τόν παράλυτο, «Πάρε τό κρεβάτι σου καί περπάτα»;

Ἀδειάζεις, ἄραγε, καί μύρα πάνω σ' Ἐκεῖνον πού, σάν οὐράνιο μύρο, ἄδειασε τόν ἑαυτό Του καί ἀνακαίνισε τόν κόσμο;

Τολμᾷς, ἄραγε, νά σκουπίσεις καί τή θεόσωμη ἐκείνη πλευρά, τήν αἱματοστάλαχτη ἀκόμα, τοῦ Ἰησοῦ, πού γιάτρεψε τή γυναίκα μέ τήν αἱμορραγία;

Πλένεις, ἄραγε, καί μέ νερό τό σῶμα τοῦ Θεοῦ, πού ὅλους τοὺς ξέπλυνε καί σ' ὅλους χάρισε τήν κάθαρση (ἀπό τίς ἁμαρτίες);

Καί τί λαμπάδες ἀνάβεις, ἄραγε, μπροστά στό Φῶς τό ἀληθινό, πού φωτίζει κάθε ἄνθρωπο;

Καί ποιούς ἐπιταφίους ὕμνους ψάλλεις σ' Ἐκεῖνον, πού ἀκατάπαυστα ὑμνεῖται ἀπ' ὅλη τήν οὐράνια στρατιά τῶν ἀγγέλων;

Χύνεις, ἄραγε, καί δάκρυα γιά τόν νεκρό Ἐκεῖνον, πού δάκρυσε γιά τόν νεκρό Λάζαρο καί τόν ἀνέστησε τέσσερις μέρες μετά τό θάνατό του;

Καί σέ θρήνους, ἄραγε, ξεσπᾷς γιά Κεῖνον, πού ἔδωσε σ' ὅλους τή χαρά καί σταμάτησε τῆς Εὐας τή λύπη;

Ὅμως, Ίωσήφ,

μακαρίζω τά χέρια σου, πού περιποιήθηκαν καί ψηλάφησαν τά θεόσωμα χέρια καί πόδια τοῦ Ἰησοῦ, αἱματόβρεχτα ἀκόμα.

Μακαρίζω τά χέρια σου, πού ἄγγιξαν τήν αἱματοστάλαχτη πλευρά τοῦ Θεοῦ πρὶν ἀπ' τό Θωμᾶ, τόν ἄπιστο πιστό μέ τήν ἀξιέπαινη περιέργεια.

Μακαρίζω τό στόμα σου, πού χόρτασε ἀχόρταγα καί ἐνώθηκε μέ τό στόμα τοῦ Ἰησοῦ, γεμίζοντας ἀπ' αὐτό μέ Πνεῦμα Ἅγιο.

Μακαρίζω τά μάτια σου, πού πλησίασαν τά μάτια τοῦ Ἰησοῦ καί πῆραν ἀπ' αὐτά τό φῶς τό ἀληθινό.

Μακαρίζω τό πρόσωπό σου, πού ζύγωσε στό πρόσωπο τοῦ Θεοῦ.

Μακαρίζω τοὺς ὦμους σου, πού βάσταξαν Αὐτόν πού ὅλα τά βαστάζει.

Μακαρίζω τό κεφάλι σου, πού τό σίμωσε ἡ κεφαλή τῶν ὄλων.

Μακαρίζω τόν Ίωσήφ καί τό Νικόδημο·

γιατί ἔγιναν Χερουβεὶμ μπροστά στά Χερουβεὶμ, σηκώνοντας καί μεταφέροντας

πάνω τους τό Θεό·

γιατί έγιναν υπηρέτες τοῦ Θεοῦ μπροστά στά ἑξαπτέρυγα (Σεραφεῖμ), σκεπάζοντας καί τιμώντας τόν Κύριο ὄχι μέ φτερά, ἀλλά μέ σεντόνια.

Αὐτόν πού τρέμουν τά Χερουβεῖμ, ὁ Ἰωσήφ καί ὁ Νικόδημος Τόν σηκώνουν πάνω στούς ὤμους καί Τόν μεταφέρουν μαζί μ' ὅλα τά κατάπληκτα τάγματα τῶν ἄσωμάτων ἀγγέλων.

* * *

Ὁ Κύριος κρατώντας τό νικηφόρο ὄπλο τοῦ Σταυροῦ μπῆκε στόν ἄδη. Ἔπιασε ἀπ' τό χέρι τόν Ἀδάμ, τόν σήκωσε καί τοῦ εἶπε:

«Ξύπνα ἐσύ πού κοιμᾶσαι, ἀναστήσου ἀπ' τούς νεκρούς, καί ὁ Χριστός θά σέ φωτίσει!». Ἐγώ, ὁ Θεός σου, πού γιά χάρη σου ἔγινα γιός σου, γιά χάρη σου καί γιά χάρη τῶν ἀπογόνων σου, τώρα, μέ τήν ἐξουσία πού ἔχω, λέω καί προστάζω τούς φυλακισμένους: Βγεῖτε ἔξω!

Κι αὐτούς πού βρίσκονται στό σκοτάδι: Ἐλᾶτε στό φῶς!

Κι ἐκείνους πού ἔχουν πεθάνει: Ἀναστηθεῖτε!

Κι ἐσένα, (Ἀδάμ), σέ διατάζω: Σήκω ἀπ' τόν (αἰώνιο) ὕπνο σου!

Δέν σ' ἔπλασα γι' αὐτό, γιά νά μένεις φυλακισμένος στόν ἄδη.

Ἀναστήσου ἀπ' τούς νεκρούς! Ἐγώ εἶμαι ἡ ζωή τῶν ἀνθρώπων.

* * *

Σήκω, πλάσμα δικό μου!

Σήκω, μορφή δική μου, φτιαγμένη σύμφωνα μέ τήν εἰκόνα μου!

Σήκω νά φύγουμε ἀπό δῶ. Γιατί ἐσύ εἶσαι ἔνωμένος μ' ἐμένα κι ἐγώ μ' ἐσένα.

Γιά σένα ἔγινα γιός σου ἐγώ, ὁ Θεός σου.

Γιά σένα πῆρα τή δική σου μορφή τοῦ δούλου ἐγώ, ὁ Κύριος.

Γιά σένα κατέβηκα στή γῆ καί πιό κάτω ἀπ' τή γῆ ἐγώ, πού βρίσκομαι πιό πάνω ἀπ' τούς οὐρανοῦς.

Γιά σένα, τόν ἄνθρωπο, ἔγινα σάν ἄνθρωπος ἀβοήθητος, ἀφημένος ἀνάμεσα στούς νεκρούς.

Γιά σένα, πού βγήκες μέσ' ἀπό τόν κῆπο (τοῦ παραδείσου), παραδόθηκα στούς Ἰουδαίους μέσα σέ κῆπο καί σταυρώθηκα μέσα σέ κῆπο.

Κοίτα στό πρόσωπό μου τά φτυσίματα· τά καταδέχτηκα γιά χάρη σου, γιά νά σέ ἀποκαταστήσω ὅπως ἦσουν τότε, πού σοῦ εἶχα δώσει τό φύσημά μου.

Κοίτα στά μάγουλά μου τά ραπίσματα· τά καταδέχτηκα, γιά νά ξαναδώσω στή διεστραμμένη μορφή σου τήν ὄψη πού εἶχε, σάν εἰκόνα μου.

Κοίτα στή ράχη μου τό μαστίγωμα· τό καταδέχτηκα, γιά νά σκορπίσω τό φορτίο τῶν ἁμαρτημάτων σου.

Κοίτα τά τρυπημένα χέρια μου· καλά καρφώθηκαν πάνω στό ξύλο (τοῦ Σταυροῦ) γιά σένα, πού ὄχι καλά ἄπλωσες τό χέρι σου στό (ἀπαγορευμένο) δέντρο.

Κοίτα τά τρυπημένα πόδια μου· καλά καρφώθηκαν στό ξύλο (τοῦ Σταυροῦ)

έξαιτίας τῶν δικῶν σου ποδιῶν, πού ὄχι καλά ἔτρεξαν στό δέντρο τῆς παρακοῆς
Γεύτηκα χολή γιά χάρη σου, γιά νά γιατρέψω τήν πικρή ἡδονή πού γεύτηκες ἀπ' ἄπ' τόν γλυκό ἐκεῖνο καρπό.

Γεύτηκα ξύδι, γιά νά βγάλω ὀριστικά ἀπ' τή ζωή σου τό καυστικό καί ἀφύσικο ποτήρι τοῦ θανάτου.

Δέχτηκα σφουγγάρι, γιά νά σβήσω τό χρεόγραφο τῶν ἁμαρτιῶν σου.

Δέχτηκα καλάμι, γιά νά ὑπογράψω τήν ἀπελευθέρωση τοῦ ἀνθρώπινου γένους.

* * *

Σήκω, λοιπόν, νά φύγουμε ἀπό δῶ.

Κάποτε σ' ἔδιωξα ἀπ' τόν γήινο παράδεισο• τώρα σέ ἀποκαθιστῶ ὄχι στόν παράδεισο (ἐκεῖνο), ἀλλά σέ θρόνο οὐράνιο.

Σ' ἐμπόδισα νά φᾶς ἀπό τό δέντρο τῆς ζωῆς· νά πού τώρα ἐνώθηκα μαζί σου ἐγώ, ἡ Ζωή.

Γι' αὐτό, σηκωθείτε! Ἄς φύγουμε ἀπό δῶ.

(Ἄς πᾶμε) ἀπ' τό θάνατο στή ζωή,

ἀπ' τή φθορά στήν ἀφθαρσία,

ἀπ' τό σκοτάδι στό αἰώνιο φῶς.

Σηκωθείτε! Ἄς φύγουμε ἀπό δῶ.

(Ἄς πᾶμε) ἀπ' τήν ὀδύνη στήν εὐφροσύνη,

ἀπ' τή δουλεία στήν ἐλευθερία,

ἀπ' τή φυλακή (τοῦ ἄδη) στήν ἐπουράνια Ἱερουσαλήμ,

ἀπ' τά δεσμά στήν ἄνεση,

ἀπ' τή σκλαβιά στήν τρυφή τοῦ παραδείσου,

ἀπ' τή γῆ στόν οὐρανό.

Γι' αὐτό, ἄλλωστε, πέθανα καί ἀναστήθηκα, γιά νά γίνω Κύριος καί νεκρῶν καί ζωντανῶν.

Σηκωθείτε, λοιπόν! Ἄς φύγουμε ἀπό δῶ.

* * *

Ὁ οὐράνιος Πατέρας μου περιμένει τό χαμένο πρόβατο.

Τά ἐνενήντα ἐννέα πρόβατα τῶν ἀγγέλων περιμένουν τόν σύνδουλό τους Ἀδάμ· πότε θ' ἀναστηθεῖ, πότε θ' ἀνέβει καί πότε θά ἐπιστρέψει στό Θεό.

Οἱ αἰώνιες κατοικίες εἶναι ἕτοιμες.

Οἱ θησαυροί τῶν ἀγαθῶν ἔχουν ἀνοιχτεῖ.

Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἔχει ἐτοιμαστεῖ προαιώνια.

Μάτι δέν ἔχει δεῖ κι αὐτί δέν ἔχει ἀκούσει κι ἀνθρώπου λογισμός δέν ἔχει βάλει τ' ἀγαθά πού περιμένουν τόν ἄνθρωπο.

* * *

Αὐτά καί ἄλλα τέτοια καθώς ἔλεγε ὁ Κύριος, ἀναστήθηκε. Τήν ἴδια στιγμή ἀναστήθηκαν καί ὁ ἐνωμένος μαζί Του Ἀδάμ καί ἡ Εὐα. Μά κι ἄλλα πολλά σώματα

ἀγίων, πού εἶχαν πεθάνει ἀπ' τήν ἀρχή τῶν αἰώνων, ἀναστήθηκαν κι αὐτά, κηρύσσοντας τήν τριήμερη ἀνάσταση τοῦ Κυρίου.

Ἄς τήν ὑποδεχοῦμε κι ἐμεῖς, οἱ πιστοί, κι ἄς τήν ἀγκαλιάσουμε μέ χαρά, χορεύοντας μαζί μέ τούς ἀγγέλους, γιορτάζοντας μαζί μέ τούς ἀρχαγγέλους καί συνάμα δοξάζοντας τό Χριστό, πού μᾶς ἀνέστησε ἀπό τή φθορά καί μᾶς χάρισε τή ζωή. Σ' Αὐτόν ἀνήκει ἡ δόξα καί ἡ δύναμη, μαζί μέ τόν ἄναρχο Πατέρα Του καί τό πανάγιο καί ἀγαθό καί ζωοποιό Πνεῦμα Του στούς ἀτέλειωτους αἰῶνες. Ἀμήν.

Τοῦ ἀγίου πατρός μας Ἐπιφανίου ἀρχιεπισκόπου Κύπρου

Πηγή: agiazoni.gr